

Láska zvyznamňuje zmysel ľudských scén, ľudských dejov, podľa iného kľúča než logika.

/Úvaha/

My ľudia sa na dvoje delíme. Jedni, čo hľadajú na svet očami, a tí druhí, čo kráčajú bez očí. A aj tak sme rad radom slepými. Či už s telom bez duše, alebo s dušou, čo jej drieme myseľ. A za všetko môže otázka, či viac rozum alebo láska. Môžu meniť svoje roly, no nebudú kráčať spolu ruka v ruke. Lebo jedno je opakom druhého, jedno je plus a druhé mínus. Ale ktoré je niekedy ktoré?

Rozum chápe a láska cíti. Rozdielne je prežívanie pod prizmou každého z nich. Intenzívnejšie vždy pri láske. Tá sa nehýbe len dopredu, ale kráča po rukách hlavou dole, či hýbe sa skokom. Vlastne sa správa ako čistý blázon. Rozum, ten vie, že môžeme byť šťastní aj smutní. Ale láska nevie byť smutná. Vie sa rútiť po hlave do nekončiacej priepasti depresie. A tak isto môže vzlietnuť a kyslík dostať do každej bunky v tele. No nikdy nie je len šťastná či len smutná. A to je rozdiel medzi nami, citlivými a necitlivými. Môžeme len hádať, či viac bolia zuby alebo oheň v duši.

Rozdielne vnímajú aj čas. Rozum a láska. *On* plynie sekundami, *ona* plynie spomienkami. *On* plynie tak pravidelne, a *ona* často zaspí dobu. Tak dobre by sa dopĺňali, no oni nechcú kráčať spolu.

A inak hľadajú aj na stratu. *Jemu* zdá sa zrejme, že rodíme sa zo zeme a do zeme sa vraciame, že každý raz dodýcha, že naše kráčanie je končiace. *Jej* nie. Láske pred očami miznú ľudia v čiernych dierach. A *ona* stále dúfa, že sa stretnú kdesi cestou naspäť, že si aspoň zakývajú na polceste medzi životom a životom po živote. *Ona* nás neráta číslami, ale nazýva menami. Nepotrebuje počty ani grafy, žiadne definície ani dôkazy. Aj hlupák môže ľubiť. A predsa láska vie aj to, čo rozum nemôže pochopiť. Je teda ten hlupák nad chytráka? To, čo má zmysel, už nie je magické, a kde nie je mágia, nemôže byť cit. Preto cit netreba vysvetľovať, ale stačí ho žiť. Vnášať zmysel do dlhej chvíle a vnášať svetlo do tmavých dní. Logika siaha po vesmír, ale v láske nejestvuje limit. Tá objavuje vlastný vesmír.

Navždy bude záhadou, či je lepšie riadiť sa rozumom a či láskou. No *v nej* dni nikdy nie sú všednými. Síce z oblohy často zaprší, no po búrke slnko vráti pokoj do duše. Vietor občas odnáša strechy, no po búrke nás prichýlia farby dúhy. Neberme dáždnik do ruky, ale poďme tancovať nahí medzi kvapkami. Láska má blízko ku šialenstvu a šialenstvo koná z lásky. Ako na dne fľaše v opilosti, povoľuje tancovať v daždi. A to je niečo, čo rozum by nedovolil.

Sú ako dve sviece, ten rozum a láska. *On* stráži si svoj oheň, ku druhej sa nenakláňa. A logike nelogické zdá sa to, čo robí láska. Pre plameň inej sviece, zrieka sa svetla temných nocí. A to je najlepšia a najhoršia vlastnosť nás, ľudí. Čo človeka zahubí, a predsa pre ľudstvo jej viac treba.